

Gã khờ

- Mình làm người yêu của nhau, anh nhé!

Nhìn vẻ ngạc nhiên và có chút nghi ngờ của Tuấn, cô càng thể hiện một vẻ cương quyết hơn để chứng minh điều cô nói không phải là sự đùa cợt. Cả không gian như ngừng lại và li cafe trên tay anh sẽ không còn màu đen nếu như một ai trong hai người tự lừa dối bản thân mình. Và trong khoảnh khắc ấy, anh đã cầm tay cô:

- Ngốc quá, đáng lẽ anh nên nói ra điều ấy. Giá mà anh tự tin hơn.

Những ngày tháng yêu nhau của hai người đã bắt đầu như thế.

Thảo gặp Tuấn lần đầu tiên trong đám cưới của Linh, một người bạn từ hồi cấp 3. Với cái máy ảnh đeo trước ngực, Tuấn lăng xăng chụp hình giúp cô dâu, chú rể. Và Thảo cũng thoải mái tạo dáng, yêu cầu anh chụp hình. Cô hỏi:

- Mình phải đặt trước cho bạn bao nhiêu?

- Không, mình chụp giúp thôi. Mình sẽ gửi tất cả ảnh bằng file mềm cho Linh. Bạn nhận ảnh từ chỗ Linh nhé!

Cô khá bất ngờ về sự nhiệt tình của anh, anh vất vả mà chẳng vì cái gì cả. Hôm nhận ảnh từ Linh, Thảo thật sự ấn tượng với những bức hình: những khung hình rất đẹp, một chút photoshop làm không gian thật lung linh. “Bạn ấy đúng là một thợ chụp ảnh có tài” - Thảo nghĩ vậy. Và Thảo muốn gửi lời cảm ơn đến người bạn ấy nhưng rồi cũng chẳng có cơ hội gặp lại và thời gian cũng làm cô lãng quên.

Tốt nghiệp Đại học không lâu, Thảo chuẩn bị thi công chức ngành ngân hàng. Gọi là thi cho có thủ tục thôi chứ mọi việc đã được người nhà sắp xếp cả rồi. Nhưng vấn đề là cô phải vượt qua kì thi khảo sát tiếng Anh - một kì thi mà Thảo khá sợ. Từ lâu, cô cũng muốn cải thiện vốn tiếng Anh của mình mà không đủ quyết tâm. Thảo quyết định tìm gia sư tiếng Anh và Linh đã gọi cho cô:

- Mình biết một anh rất giỏi tiếng Anh, 7.5 Ielts nhé! Đủ tiêu chuẩn chưa?
- Vậy thì tốt quá. Nàng ra lịch hẹn đi. Mình cần ngay và luôn nhé!
- Nhưng mình không dám chắc là anh ấy có nhận lời giúp nàng không? Để mình thử xem đã.

Tối thứ 7, Thảo sốt sắng đến café Nét Xưa sớm hơn giờ hẹn. Linh và Tuấn bước vào. Thảo nhận ra đó chính là người bạn đã chụp hình cho mình trong đám cưới của Linh, cô ngạc nhiên:

- Là bạn sao?

Linh mỉm cười:

- Bất ngờ chứ? Phải gọi là thầy giáo nhé - thầy giáo dạy tiếng Anh.

Đợt 2 người cùng ngồi xuống, Thảo lên tiếng:

- Mình muốn cảm ơn bạn vì những bức hình rất đẹp mà không có cơ hội.
- Có gì đâu, chụp hình cũng là sở thích của mình mà.

Linh nhìn Thảo vẽ hóm hỉnh:

- Dừng lại đã, nàng xưng hô thế này là không ổn đâu. Anh ấy hơn bọn mình 6 tuổi đó.

Thảo tròn mắt nhìn anh:

- Thật sao? Bạn... à anh, em xin lỗi. Tại nhìn anh trẻ quá!

Phải nói nhìn Tuấn trẻ thật, Thảo không nghĩ rằng Tuấn đã gần 30. Chiếc kính trắng cùng với khuôn mặt đầy đặn hơi ngây ngô và nụ cười hiền hậu... trông Tuấn giống sinh viên hơn.

Tuấn từng tham gia giảng dạy ở một số trung tâm tiếng Anh trong thành phố. Thảo không hiểu sao một giáo viên Mỹ thuật lại có thể giỏi tiếng Anh như thế. Và cái cách anh dạy cho Thảo cũng rất khác biệt, rất thoải mái. Không

sách vở, không những hiện tượng ngữ pháp khô khan, anh bắt đầu với những bài nghe, nói qua laptop. Đôi khi là những hình huống giao tiếp hay những bài hát ngọt ngào. Những bài đọc hiểu được anh tích hợp bằng những câu chuyện hài, còn các bài viết của cô được anh chữa và phản hồi bằng e-mail rất cẩn thận. Anh nói với cô về sự đam mê. Rằng nếu muốn giỏi tiếng Anh thì cô phải tạo ra một môi trường thực sự, phải ăn, ngủ với nó. Rằng hãy học tiếng Anh không chỉ bằng cái đầu mà bằng trái tim... Anh đã truyền cho cô không chỉ kiến thức mà còn cả sự đam mê với môn học này. Và cô đã vượt qua kì thi tiếng Anh với kết quả tốt hơn cả mong đợi. Không ai khác, người đầu tiên cô thông báo tin mừng này là Tuấn. Cô chủ động mời anh cafe:

- Hết thời gian học rồi, thế là chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa, anh nhỉ! - Câu nói của Thảo có chút đùa, chút thật và chút buồn nữa.

Tuấn cười:

- Em biết vì sao anh dạy tiếng Anh cho em không? Vì Linh đã thuyết phục anh rằng: “Kì thi này rất quan trọng với Thảo. Đó là một phần tương lai của bạn ấy”. Vì anh cũng thấy vui vui khi Linh nói với anh về cô gái mà anh đã gặp trong đám cưới. Từ lâu, chúng ta đã là bạn mà...

Thảo thấy thật sự vui vì có một người anh, người bạn thú vị như Tuấn.

Là bạn với Tuấn, cuối tuần, anh thường dẫn cô ra bờ hồ để học tiếng Anh bằng cách làm quen với khách Tây. Đôi lại, anh vẽ chân dung tặng họ, giúp cô có thời gian nói chuyện với họ lâu hơn.

Là bạn với Tuấn, thỉnh thoảng cô được nghe anh chơi guitar và hát - một giọng hát không quá hay nhưng cô cảm nhận được sự ngọt ngào và ấm áp.

Là bạn với Tuấn, mỗi lúc gặp anh, cô cảm thấy mọi áp lực công việc, những lo lắng tan biến... Đôi khi, Thảo tự hỏi mình “Khoảng cách giữa sự quý mến, ngưỡng mộ và tình yêu là bao xa nhỉ?”. Và cô nhận ra rằng cô đã yêu anh, chẳng biết từ khi nào. Bằng sự nhạy cảm của một cô gái, cô biết anh cũng thích cô qua cách anh nhìn cô, cách anh giới thiệu cô với bạn bè mình, cách anh lo lắng cho cô khi cô ốm và cả những tối cafe chỉ có hai người. Nhưng sao mãi chẳng thấy Tuấn lên tiếng? Phải chăng, anh là gã khờ, rụt rè trong tình yêu? Là một cô gái tự tin, năng động và khá quyết đoán, Thảo đã chủ

động ngổ lời với anh...

Thảo mang một vẻ đẹp thời thượng: làn da trắng, vóc dáng cao, thanh mảnh với khuôn mặt trái xoan thanh thoát và nụ cười rạng rỡ. Thêm cái vẻ vô tư, trong sáng nhưng tinh tế thì chẳng có gì ngạc nhiên nếu tình yêu của Tuấn cũng dành cho cô.

Là người yêu của Tuấn, Thảo thấy ngày tháng trôi đi thật êm đềm, hạnh phúc.

Là người yêu của Tuấn, Thảo nhận ra được những giá trị sống từ một tâm hồn khá nghệ sĩ. Với anh, sống vui vẻ là điều quan trọng nhất và giá trị của tình cảm luôn lớn hơn tiền bạc.

Là người yêu của Tuấn, Thảo nhận ra phía sau gương mặt vui vẻ ấy, đôi mắt anh như đang che giấu một nỗi buồn nào đó.

- Tại sao người vui vẻ như anh lại có đôi mắt buồn?

Tuấn im lặng một lúc:

- Có những thứ đừng hỏi mà hãy cảm nhận em ạ.

Thảo muốn tìm câu trả lời cho câu hỏi còn chưa có lời giải đáp. Thật bất ngờ, qua một người bạn thân của anh, Thảo biết được rằng người mẹ anh đang sống chung chỉ là mẹ nuôi. Anh và mẹ ruột anh đã bị người cha bội bạc đuổi ra khỏi nhà. Sau đó không lâu, bà đã mất khi đang kiếm sống bằng công việc gánh gạch thuê và lò gạch bị đổ. 8 tuổi, anh là một cậu bé lang thang, xin ăn để sống và người ta đưa anh vào trại mồ côi. 9 tuổi, anh may mắn được nhận làm con nuôi.

Anh không có một tuổi thơ êm đềm. Có lẽ vì thế mà anh thích chụp hình cho đám cưới. Bởi theo anh “Đám cưới là nơi vui vẻ nhất. Anh thích nhìn thấy người ta hạnh phúc và ghi lại những khoảnh khắc ấy”. Người ta cũng bảo anh hâm, anh gàn dở khi rất nhiều bức tranh của anh được trả giá cao nhưng anh không bán mà đem tặng bạn bè trong những dịp đặc biệt. Anh chỉ cười, bảo cô:

- Anh không quan trọng người khác nghĩ gì về mình. Anh tự tin vào cách sống của mình, thế là đủ.

Dù ai nói gì thì trong mắt Thảo, Tuấn vẫn luôn tuyệt vời. Anh sống với mọi người quá chân thành và thân thiện. Hình như với anh, không có sự giận giữ, chỉ có sự cảm thông và chia sẻ. Anh thông minh và tài năng nữa. Cô muốn bên anh, chăm sóc anh để anh luôn được thoải mái làm những gì mình thích với tâm hồn nghệ sĩ ấy, để bù đắp cho những thiệt thòi mà anh đã phải trải qua trong quá khứ. Nhưng phải chăng, những thứ càng đẹp lung linh thì càng dễ vỡ? Biết chuyện tình cảm của 2 người, mẹ cô là người phản đối đầu tiên.

- Mẹ biết là nó tốt. Nhưng ở đời chỉ có lòng tốt không thôi thì chưa đủ con ạ. Tương lai của con sẽ thế nào nếu lấy một gã nghệ sĩ lang thang như thế? Con gái mẹ xứng đáng được nhiều hơn!

Đúng lúc đó Tuấn xuất hiện, bức tranh anh mang tặng cô rơi bộp xuống nền đá hoa cứng khắc.

Mẹ Thảo càng phản đối gay gắt hơn từ khi có sự xuất hiện của Hùng, trưởng phòng Nhân sự và Đào tạo trong ngân hàng mà Thảo đang làm việc. Hùng là mẫu đàn ông trong mơ của bao cô gái: một người đàn ông giàu có và thành đạt, chu toàn trong công việc. Anh cũng khá cởi mở và gallant với phụ nữ. Cũng như rất nhiều người đàn ông khác, vẻ đẹp thời thượng của Thảo đã hấp dẫn Hùng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hùng vẫn theo đuổi Thảo dù biết cô đã có bạn trai.

- Đã một tuần nay anh Tuấn không liên lạc với con, nếu đó là điều mẹ muốn nghe.

- Nếu mẹ không gặp nó và bảo nó hãy buông tha cho con thì chắc gì nó đã làm như thế.

Thảo sững sờ, thì ra là vậy, sao mẹ cô có thể làm điều đó chứ? Cô cảm thấy ngọt ngào. Đáng lẽ ra mẹ không nên xâm phạm đến tình cảm riêng tư của cô theo cách đó, không nên làm tổn thương đến anh... Nhưng Thảo cũng giận Tuấn. Hơn lúc nào hết, anh phải ở bên cô, cùng cô vượt qua khó khăn này. Anh đã không làm thế, anh đang bỏ mặc cô một mình với những rào cản. Tình yêu cũng cần có những thử thách và cô muốn thử thách anh. Cô chủ

động hẹn gặp anh.

Thảo lạnh lùng và kiêu hãnh:

- Nếu mất em, anh sẽ không buồn đâu nhỉ?
- Có chứ. Nhưng anh sẽ làm việc chăm chỉ hơn, cố gắng sống hạnh phúc hơn để bù lại những gì đã mất.
- Chắc mẹ em đã nói những điều xúc phạm đến anh. Lòng tự trọng của anh lớn quá, lớn đến nỗi anh sẵn sàng quên em nếu bị tổn thương.
- Không phải thế. Anh không sợ bị tổn thương mà điều anh sợ nhất là tất cả những điều mẹ em nói đều đúng. Nếu lấy anh, em sẽ khổ.

Thảo giận dữ:

- Vâng đúng. Em cần ô tô, biệt thự... những thứ mà anh không có. Mình chia tay anh nhé!

Sự thử thách của cô đối với một gã khờ như Tuấn là một điều ngốc nghếch. Anh từng nói với cô rằng “Yêu một người không phải là tìm mọi cách để giữ người ấy ở bên mình mà là làm mọi việc để người đó được hạnh phúc. Kể cả việc phải để người đó ra đi”. Thảo không đồng ý với cách nghĩ ấy. Cao thượng ư? Theo cô, điều đó thật ngớ ngẩn. Tình yêu phải là sự chiếm hữu và người ta chỉ có thể làm những điều tốt đẹp cho nhau khi ở bên nhau.

Thảo bỏ đi, đúng ra là bỏ chạy. Cô đã mong Tuấn kéo tay cô lại và bảo rằng “Đừng đi vì anh không thể sống thiếu em...”, cô mong điều đó từ Tuấn, kể cả đó là lời nói dối thôi cũng được. Và sau đó, cô sẽ ở lại, 2 người sẽ lập kế hoạch để khiến mẹ cô đồng ý. Cô luôn tự tin rằng mình đủ mạnh mẽ. Nhưng không, một mình cô ra khỏi quán cafe, một mình cô trên con đường hai người vẫn chung đi mỗi chiều thứ 7.

Khi con cua mất càng, chiếc càng mới sẽ mọc lên. Tình yêu phải chẳng cũng thế? Thảo nghiệm ra một điều: đừng quá lãng mạn, đừng tin rằng trên thế giới này có thứ gì đó là duy nhất vì hầu như cái gì cũng đều có thể thay thế. Thảo đã chấp nhận tình cảm của Hùng như điều mẹ cô mong muốn. Hùng

khá chu đáo và quan tâm đến cô. Thảo không tự hỏi mình rằng “Tình cảm của mình dành cho Hùng là gì?” vì với người con gái gặp được một người đàn ông tốt, có địa vị là quá đủ để xây dựng một gia đình. Thảo sống thực tế hơn, ai nghĩ cô thực dụng hay lạnh lùng cũng được. Có lẽ cũng nên như thế...

Thảo gặp lại Tuấn trong một chiều đầy nắng ở quán cafe quen thuộc của 2 người nhưng không phải để ôn lại kỉ niệm.

- Nghe Linh nói dạo này anh bận lắm?

- Ừ, anh dạy ở Trung tâm tiếng Anh tất cả các buổi tối.

- Chắc đó là một trong những kế hoạch của anh - làm việc chăm chỉ hơn để bù lại những gì đã mất?

Tuấn im lặng giây lát rồi như muốn chuyển sang chủ đề khác, anh hỏi:

- Còn em thì sao?

- Em thấy bằng lòng với mọi thứ. Thực ra,... - Thảo ngập ngừng.

- Thực ra, có thể anh không tin,... nhưng nhà lầu, xe hơi không phải là những thứ để em đánh đổi.

Tuấn đưa tay định cầm tay Thảo nhưng như có một dòng điện chạy nhanh qua, anh chợt dừng lại.

- Anh hiểu mà... Lòng tin anh dành cho em không bao giờ thay đổi.

Họ ngồi với nhau thêm 1 lát. Cầm chiếc thiệp hồng trên tay, Thảo định đưa Tuấn nhưng anh ngăn cô lại:

- Đừng! Em chỉ cần cho anh biết thời gian và địa điểm. Anh sẽ đến!

Khi chia tay do hoàn cảnh xô đẩy, người ta hay nói: dù xa nhau nhưng trong lòng ta vẫn luôn có nhau, em vẫn luôn trong trái tim anh, anh vẫn là tất cả của em... hoặc những gì tương tự như thế. Rất khó có những điều ấy trong thực tế. Rồi đây, Thảo sẽ phải chăm sóc người mà cô đã chọn làm chồng, phải có trách nhiệm với cả gia đình anh ấy. Rồi một phần lớn tâm hồn cô lại gửi vào

bữa ăn, giấc ngủ của những đứa con. Chưa kể đến những nỗi lo về công việc, sự tính toán về kinh tế... Tất cả, tất cả đủ làm cho hình ảnh của Tuấn trong cô chỉ như một bản nhạc hay mà người ta đã nghe, mọi xao xuyến cũng có lúc rơi vào im lặng nhường chỗ cho những âm thanh khác của cuộc sống. Nhưng có một điều chắc chắn là Thảo không bao giờ hối tiếc vì đã quen và yêu Tuấn - gã khờ với những giá trị sống đẹp lung linh.

Và ngày cưới đã đến, Thảo đẹp lộng lẫy trong chiếc váy trắng tinh. Có một gã khờ với cái máy ảnh đeo trước ngực lăng xăng chụp hình giúp cô dâu, chú rể. Vẫn khuôn mặt đầy đặn và nụ cười hiền hậu ấy nhưng nhìn Tuấn già dặn hơn, trải nghiệm hơn, không giống với vẻ ngây ngô lần đầu Thảo gặp anh. Phía sau cặp kính trắng, đôi mắt anh vẫn che giấu một nỗi buồn. Hồng Nhung - cô em họ xa của Thảo hơn hớn yêu cầu Tuấn chụp hình. Chắc nó cũng nghĩ anh ấy là thợ ảnh.

Bùi Tuấn Anh